

Právo na informace

Jiné informace, než ty, na které se vztahuje zákaz zveřejnění dle § 8a odst. 1 trestního řádu, mohou být zveřejněny jak orgány činnými v trestním řízení, tak osobami, které jsou na trestním řízení účastny. Ustanovení § 8b trestního řádu pak jen osobám, jimž byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na něž se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé trestního řádu (pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem), zakazuje tyto informace dále komukoli poskytnout. Tato ustanovení nezakazují tomu, u koho byla provedena domovní prohlídka, uveřejnit tvrzení, která nezískal od orgánů činných v trestním řízení, a která mají veřejnosti sdělit, že se nedopustil ničeho nezákonného.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 3988/2018-274, ze dne 3.9.2019)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce: I. L., narozený dne XY, bytem XY, zastoupený Mgr. M.E., advokátem se sídlem P., proti žalované: M., se sídlem XY, IČO XY, zastoupená Mgr. J.U., advokátem se sídlem P., o ochranu osobnosti, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 147/2016, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2018, č. j. 22 Co 65/2018-245, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 26. 3. 2018, č. j. 28 C 147/2016-210, žalované uložil, aby na titulní straně deníku Lidové noviny minimálně na ploše jedné čtvrtiny tiskové strany uveřejnila omluvu žalobci následujícího znění: „XY I. L.: Dne XY jsme v Lidových novinách uveřejnili článek pod titulkem „XY “. Tento titulek však byl ve vztahu k panu I. L. nepravdivý, klamavý a zavádějící. V případě v článku popisovaném, který Policie ČR označila jako tzv. operaci XY, nebyl I. L. z ničeho obviněn a kolem jeho osoby se nerozvíjela jakákoliv korupční kauza. Tímto se panu I. L. omlouváme. M.“. Dále žalované uložil zaplatit žalobci náhradu nemajetkové újmy 100.000 Kč a nahradit mu náklady řízení. Co do částky 1.900.000 Kč žalobu zamítl. Konečně žalované uložil nahradit náklady řízení státu. Vzal za prokázané, že žalovaná dne 15. 10. 2015 v deníku Lidové noviny uveřejnila článek s titulkem „XY “ (dále jen Článek), a podtitulkem „XY řízená olomouckým vrchním státním zástupcem I.I., namířená proti členům elitních bezpečnostních sborů, prorůstající politikou i byznysem až k exministru vnitra I. L. se začíná rozpadat do několika příběhů“, jehož internetová verze byla uveřejněna na serveru www.lidovky.cz, a v němž informovala o tom, že u žalobce byly v souvislosti s policejním vyšetřováním v rámci tzv. XY (dále též jen „kauza“) provedeny domovní prohlídky, prohlídka bankovní schránky, přičemž mu byly zabaveny pro účely trestního řízení listiny a nosiče dat, a podal vysvětlení na policii. V Článku bylo uvedeno, že po provedené prohlídce nebyl nikdo zadržen a „kromě L. pak, pokud policie nenajde něco zásadního v zabavených dokumentech, vyvážnou bez obvinění i další postavy, na které se při zásahu Š. parta zaměřila“. Proti žalovanému nebylo vzneseno v souvislosti s vyšetřováním zmíněné kauzy žádné obvinění. Žalobce je osobou veřejně činnou, advokátem, představitelem vysoké školy XY., zakladatelem a předsedou několika správních rad nadací a občanských sdružení. Podle obvodního soudu byl Článkem vyvolán ve veřejnosti dojem, že žalobce je přímo spojen s korupční kauzou, že je její ústřední postavou, čímž žalobce utrpěl újmu v soukromém i profesním životě. Obvodní soud proto s odkazem na § 11 a § 13 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), žalované uložil, aby na titulní straně Lidových novin uveřejnila omluvu žalobci a aby mu nahradila

nemajetkovou újmu v částce 100.000 Kč, kterou obvodní soud shledal za tento zásah do osobnostních práv žalobce přiměřeným finančním zadostiučiněním.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 7. 2018, č. j. 22 Co 65/2018-245, změnil rozsudek obvodního soudu ve vyhovujících výrocích tak, že žalobu zamítl. Vyšel z obvodním soudem zjištěného (a mezi účastníky nesporného) skutkového stavu, který doplnil o zjištění konkrétního obsahu Článku, jakož i ostatních článků, které v tisku i na internetu od XY až do XY informovaly o kauze XY. Vzhledem k datu uveřejnění Článku v roce 2015 posoudil uplatněný nárok po právní stránce podle příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), nikoli podle zákona č. 40/1964 Sb. (srov. § 3028 odst. 1 o. z.), s tím, že ani předchozí právní úprava by nevedla k odlišným závěrům. Odvolací soud uzavřel, že žalovaná nezasáhla neoprávněně do osobnostních práv žalobce (§ 81 o. z.), neboť svým jednáním nerealizovala svobodu projevu (zaručenou čl. 17 Listiny základních práv a svobod) excesivním způsobem, a tudíž jí nevznikla povinnost odčinit nemajetkovou újmu žalobci podle § 2956 o. z.

Odvolací soud vysvětlil, že uveřejnění informací osobní povahy nemusí představovat vždy neoprávněný zásah do osobnostních práv člověka, kterého se informace týkají. Nebude tomu tak v případě, že informace (byť vyznívající negativně) jsou pravdivé, jejich publikování je ve veřejném zájmu a je projevem práva na svobodu slova (které převažuje v konkrétním případě nad právem jednotlivce na ochranu soukromí), a forma, jíž jsou informace podány, je přijatelná pro daný druh informace a povahu konkrétního sdělovacího prostředku (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99). Též postavení osoby, jíž se kritika či uveřejněné informace týkají, má význam pro hodnocení přijatelnosti zásahu do jejich osobnostních práv. Jde-li o osobu veřejného zájmu, je důvodné očekávat, že bude akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané (viz náleží Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03). Při zprostředkování informací týkajících se trestních řízení je nezbytné, aby autor respektoval presumpci nevinu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13).

V tomto případě odvolací soud zdůraznil, že titulek Článku nelze vnímat a hodnotit odděleně od obsahu Článku samotného, jakož i od ostatních článků, které byly na toto téma před i po XY žalovanou uveřejněny. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že žalovaná dne XY na serveru www.lidovky.cz uveřejnila žalobcovo vyjádření pod titulkem „XY. Přečtěte si vyjádření exministra L. k akci XY“.

Pokud jde o formu zveřejněných informací a jejich pravdivost, pak titulek sám nevyznívá nutně v závěr, že žalobce je středobodem korupční aféry a takový význam už vůbec nemůže mít ve spojení s obsahem Článku a ostatními informacemi, které žalovaná o kauze přinesla, když týž den žalovaná na webu www.lidovky.cz uveřejnila článek, jehož titulek výslovně uvádí, že „XY..“ a v Článku samotném je uvedeno, že žalobce obviněn nebyl. Označení kauzy „XY.“ bylo podle odvolacího soudu přípustnou mediální zkratkou, přijatelnou zejména proto, že I. L. byl veřejně nejznámější osobou z těch, jejichž aktivitám se kauza věnovala. Označení kauzy coby korupční bylo také zcela namístě, vzhledem k tomu, že bylo šetřeno zneužívání pravomoci veřejných činitelů a poskytování/přijímání úplatků. Informace, že u žalobce byly provedeny domovní prohlídky, při nichž mu byly zabaveny listiny a jiné nosiče dat, a že žalobce podával vysvětlení na policii, byly konstatováním skutečnosti a byly pravdivé. Žalobce dovozoval zásah do svých osobnostních práv také z podtitulku článku, podle nějž operace, namířená proti členům elitních bezpečnostních sborů, prorůstající politikou i byznysem až k exministru vnitra I. L. se začíná rozpadat do několika příběhů. Odvolací soud konstatoval, že i tato informace je postavena na pravdivostním základu, neboť bylo šetřeno podezření z korupce mezi členy bezpečnostních sborů a podnikatelů se vztahem k politikům (jedním z podezřelých byl žalobcův blízký přítel a obchodní partner I. K.) a z účasti na trestné činnosti byl policií podezírán i žalobce, přičemž se jednalo o několik souvisejících případů.

Dle odvolacího soudu bylo informování o kauze XY ve veřejném zájmu (převažujícím právo žalobce na ochranu jeho soukromí), neboť toto vyšetřování směřovalo k odhalení závažné trestné činnosti. Zveřejnění informací ohledně žalobce bylo odůvodněno nejen tím, že orgány činné v trestním řízení objektivně prováděly shora popsané úkony přípravného řízení trestního vůči žalobci, ale také tím, že celá kauza se týkala korupce v rámci resortu vnitra, který byl žalobcem, coby ministrem vnitra, v nedávné minulosti řízen. Toto postavení žalobce, jakož i jeho současné profesní i občanské aktivity, jsou důvodem, pro který by měl být schopen akceptovat větší míru zájmu společnosti o jeho život a aktivity, než by bylo důvodné očekávat u osoby, která není veřejnosti známa a na veřejném životě se nepodílí, ani v nedávné minulosti nepodílela. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaná nejen nepředjímala, že by žalobce byl vinen trestným činem, ale informovala o tom, že žalobce nebyl obviněn. Z použití ne zcela neutrálního slovního spojení „vyváznout bez obvinění“ (které může připouštět i různé spekulace o důvodu tohoto „vyváznutí“) nelze dovozovat porušení presumpce nevinu žalovanou.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání s odůvodněním, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného práva v judikatuře dosud neřešené. Dovolacímu soudu předložil k posouzení otázku, zda bylo přípustným zásahem do jeho osobnostních práv, pokud žalovaná den poté, co u něj byla provedena domovní prohlídka a jen na základě skutečnosti, že tato domovní prohlídka proběhla, aniž by k tomu měla k dispozici nějaké důkazy, uveřejnila tvrzení, že kolem jeho osoby se rozvíjí korupční kauza. To vše i přesto, že v té době orgány činné v trestním řízení ještě veřejnosti neposkytly informace ve smyslu § 8a zákona č. [141/1961](#) Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), a žalovaný, vůči němuž následně ani nebylo vzneseno obvinění, nemohl na uveřejněnou informaci reagovat z důvodů vymezených v § 8b odst. 1 trestního řádu i z důvodu poskytování součinnosti orgánům činným v trestním řízení. Žalobce nezpochybňuje právo žalované informovat veřejnost o postupu orgánů činných v trestním řízení, pokud však tyto orgány ještě neposkytly informace o důvodech svého postupu, není přípustné, aby osobu, u které probíhá jen domovní prohlídka, označila za osobu, okolo níž se rozvíjí korupční kauza. Toto slovní spojení je podle žalobce nepodloženým a zavádějícím tvrzením o míře zapojení žalobce do dané kauzy, kterým žalovaná porušila presumpci nevinu, a to jen na základě příkazu k domovní prohlídce, jímž nemůže být a není rozhodnuto o vině. Soud měl podle žalobce přihlídnout k tomu, že trestní řízení je v přípravné fázi neveřejné. Žalobci v přiměřené a včasné reakci na Článek bránil zákaz poskytovat informace sdělené orgány činnými v trestním řízení, plynoucí z § 8b odst. 1 trestního řádu, jímž byl vázán. Kromě toho se sdělovacími prostředky nemohl hovořit ani fyzicky, neboť poskytoval nezbytnou součinnost orgánům činným v trestním řízení. Ke dni publikace Článku proto žalobce neměl možnost se veřejně bránit. V souvislosti se závěrem odvolacího soudu, že titulky je třeba hodnotit v souvislosti s obsahem Článku, klade žalobce otázku, nakolik mohla údaj o zapojení žalobce do korupční kauzy napravit věta, že žalobce „vyvázne“, jestliže se v zabavených dokumentech nenajde nic zásadního. Podle žalobce tento dodatek naopak zesílil negativní vyznění Článku ve vztahu k žalobci. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1413/2012 ze dne 15. 11. 2012 žalobce vyjádřil názor, že poskytují-li soudy ochranu před neoprávněným zásahem do osobnosti osobám obžalovaným v trestním řízení, jako tomu bylo v citovaném případě, tím spíše by měla být poskytnuta ochrana před difamujícím vyjádřením osobě, která nebyla ani obviněna, pouze u ní proběhly domovní prohlídky. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání navrhla, aby bylo dovolání odmítnuto jako nepřipustné. Podle jejího názoru rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí na dosud neřešené otázce hmotného práva. Odvolací soud konstatoval, že sdělení žalované o probíhající operaci XY a o úkonech, které se v jejím rámci týkají žalobce, odpovídalo pravdě. Význam postavení žalobce coby osoby veřejného zájmu i posouzení formulace titulku Článku i ostatních informací v něm uvedených bylo hodnoceno v souladu s dosavadní judikaturou. Žalobce se snaží dovozovat, že ustálená judikatura ke způsobu informování

o průběhu trestních řízení se vztahuje jen na informace o osobách, které již byly obviněny nebo obžalovány a není použitelná v případě osob, jež nemají procesní postavení obviněného nebo obžalovaného. Žalovaná je přesvědčena, že závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 577/13 se vztahují i k informování o trestních věcech ve vztahu k osobám, jež obviněny nebo obžalovány nebyly. V daném případě odvolací soud hodnotil Článek v intencích citovaného nálezu a uzavřel, že žalovaná v něm nepředjímala závěr o vině, použité formulace odpovídají specifikům běžného periodického tisku, který důvodně přistupuje k určitým zjednodušením (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99), a v kontextu celého obsahu Článku ani vyznění jeho titulku není namístě interpretovat způsobem, který by zasáhl do osobnostních práv žalobce nepřipustným způsobem, a to i s přihlédnutím k tomu, že je žalobce osobou veřejného zájmu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro posouzení otázky, zda je neoprávněným zásahem do osobnostních práv uveřejnění informace o úkonech prováděných v rámci trestního řízení den po provedení domovních prohlídek, dříve než orgány činné v trestním řízení poskytnou informace podle § 8a trestního řádu. Dovolání není důvodné.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odstavce druhého téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 8a odst. 1 trestního řádu při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.

Podle § 8a odst. 3 trestního řádu orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odepřou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Vyhradí-li si v přípravném řízení státní zástupce právo poskytnout informace o určité trestní věci, může je policejní orgán poskytnout jen s jeho předchozím souhlasem.

Podle § 8b odst. 1 trestního řádu osoby, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé, pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. O tom musí být tyto osoby poučeny.

V projednávané věci dovolací soud vychází ze shora popsaných skutkových zjištění soudů obou

stupňů (skutková zjištění podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolacímu přezkumu nepodléhají), o nichž mezi účastníky není sporu. Odvolací soud zjištěný skutkový stav z pohledu ochrany vážnosti, cti a dobré pověsti žalobce, jakožto bývalého ministra vnitra a osoby i v současnosti veřejně činné posoudil dle správných zákonných ustanovení, která vyložil v souladu s ustálenou judikaturou.

Přihlédl k tomu, že žalovaná poskytla žalobci prostor k vyjádření dne 4. 11. 2015, čímž mohl být škodlivý následek sporných výroků efektivně minimalizován (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005 sp. zn. I. ÚS 367/03, či nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05), informace v Článku, týkající se žalobce, shledal konstatováním skutečností založených na pravdivostním základu, způsob, jímž byly tyto informace formulovány, shledal přijatelným zjednodušením a znění titulku (který podle formulace žalobního petitu žalobce zjevně pokládal za rozhodující zásah do svých osobnostních práv) shledal s přihlédnutím k obsahu celého Článku i k obsahu dalších v té době žalovanou uveřejněných článků k této kauze opodstatněnou mediální zkratkou ve smyslu závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99. Uzavřel, že žalovaná obsahem Článku ani jeho titulku samotného neporušila presumpci nevinu a nezpronevěřila se zásadám požadovaným Ústavním soudem v nálezu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13. Odvolací soud uvážil, že žalobce je osobou veřejně činnou, bývalým ministrem vnitra, že kauza se týká resortu ministerstva vnitra a osob, které byly do svých funkcí v resortu uvedeny v době, kdy žalobce úřad ministra zastával. V této souvislosti odvolací soud správně vyšel ze zásady, že hranice přijatelné kritiky jsou adekvátně širší u politiků (resp. též ostatních osob veřejně činných), než u soukromé osoby (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005 sp. zn. I. ÚS 367/03). Na rozdíl od posledně jmenované, osoba veřejně činná nevyhnutelně a vědomě předkládá široké veřejnosti ke kontrole každé své slovo a každý svůj čin, a proto musí projevit vyšší stupeň tolerance. Je třeba trvat na tom, že ochrana osobnosti se vztahuje i na politiky (resp. i na ostatní veřejně činné osoby), dokonce i tehdy, kdy nejednají jako soukromé osoby, avšak v takových případech požadavek zmíněné ochrany musí být poměřován ve vztahu k zájmu na otevřené diskusi o politických tématech (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2591/2011). Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 453/03 věci veřejnou jsou: agenda státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, to jest například činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů. Uzavřel-li odvolací soud, že informování o operaci XY je poskytování informací o věcech veřejných, učinil tak v souladu s uvedenou judikaturou. Jestliže žalobce namítal, že závěry odvolacího soudu ve shora uvedených otázkách jsou v rozporu se stávající judikaturou, nebyly jeho námitky důvodné, a tudíž nezakládají přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř.

Za situace, kdy dovolacímu přezkumu nepodléhá správnost závěrů odvolacího soudu o oprávněnosti podání informace, zabýval se dovolací soud otázkou, zda na správnost rozhodnutí odvolacího soudu má vliv okolnost, že Článek byl žalovanou uveřejněn krátce po započítání úkonů orgány činnými v trestním řízení, a dospěl k závěru, že nikoli. Sdělovací prostředky nejsou povinny vyčkávat s informováním veřejnosti o trestním řízení, dokud se orgány činné v trestním řízení samy nerozhodnou podat o své činnosti informace podle § 8a trestního řádu. Samy orgány činné v trestním řízení pak podle citovaných ustanovení trestního řádu dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 1521/12). Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 2155/16 „adresátem právní normy uvedené v § 8b odst. 1 trestního řádu mohou být pouze ty osoby, kterým orgány činné v trestním řízení poskytly informace, na něž se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 téhož zákona“. Z toho plyne, že jiné informace, než ty, na které se vztahuje zákaz zveřejnění dle § 8a odst. 1 trestního řádu, mohou být zveřejněny jak orgány činnými v

trestním řízení, tak osobami, které jsou na trestním řízení účastny. Ustanovení § 8b trestního řádu pak jen osobám, jimž byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na něž se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé trestního řádu (pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem), zakazuje tyto informace dále komukoli poskytnout. Tato ustanovení nezakazují tomu, u koho byla provedena domovní prohlídka, uveřejnit tvrzení, která nezískal od orgánů činných v trestním řízení, a která mají veřejnosti sdělit, že se nedopustil ničeho nezákonného. Žalobci tedy v účinné reakci na uveřejněný Článek nebránilo ustanovení § 8b trestního řádu, ani to, že orgány činné v trestním řízení v době uveřejnění Článku ještě samy nezveřejnily své vlastní informace o kauze. Žalobce netvrdí, kterými konkrétními informacemi by se mohl v očích veřejnosti očistit, nebýt ustanovení § 8b odst. 1 trestního řádu, navíc, jak shora uvedeno, muselo by se jednat o informace, které mu byly předány orgány činnými v trestním řízení. Uplatněný dovolací důvod tudíž není naplněn.

Nejvyšší soud proto podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání zamítl, neboť rozhodnutí odvolacího soudu je správné.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)